

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היזמי בזוה"ק לפרשת בה"ב

פרשת ויצא - וישלח

מיתוק מדבש	וילנא	יום
תעב	קנה ע"ב-קנו ע"ב	ראשון
תפא	קסא ע"ב, קסב ע"א	שני
תפח	קסב ע"ב-קסה ע"ב	שלישי
תצו	קסה ע"ב, קסז ע"א	רביעי
תקג	קסז ע"ב	חמישי
תקה	קסז ע"א	שישי
תקיג	קסז ע"ב	שבת

פרשת אמור תשפ"א

עלון מס' 130

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

הטעם לאזהרת טומאה לכהנים להיותם משמשים בקודש

אזהר לכהני ואמר, לנפש לא יטמא בעמיו, בגין דאינון קדישין, ולא ישרי עליהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון.

אמור אל הפהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הפהנים בלחישו, כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו, פך אמירה דלהון בלחישו.

אמור ואמרת, זמנא חד ותרין זמנין, לאזהרא להו על קדושייהו, בגין דלא יסתאבון, דמאן דמשמש באתר קדישא, בעיא דישתכח קדישא בכלא.

לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושאר עליה רוח מסאבא, דהא תיאובתא דרוחי מסאבא לגבי גופיהון דישראל איהו, בגין דאתרק מנייהו רוחא

מתוק מדבש

כמו שכל מעשיהם של הכהנים הוא בלחש, לפי שעיקר עבודת הקרבנות היתה הכונה שכיונו הכהנים לייחד את פרצופי האצילות עד אין סוף ברוך הוא, פך אמירה דלהון בלחישו כן האמירה להם צריך להיות בלחש.

ומה שכתוב אמור ואמרת הכונה זמנא חד ותרין זמנין אמור להם פעם אחת ושתי פעמים, כלומר הרבה פעמים, לאזהרא להו על קדושייהו להזהיר אותם על קדושתם, בגין דלא יסתאבון כדי שלא יטמאו עצמם, דמאן דמשמש באתר קדישא, בעיא דישתכח קדישא בכלא כי מי משמש במקום קדוש, צריך שימצא קדוש בכל דבר, ולכן צריך להזהיר אזהרה כפולה את הכהנים המשמשים בבית המקדש להתנהג בקדושה יתירה יותר משאר ישראל.

ומפרש עוד מש"כ לנפש לא יטמא היינו כמה דאוקימנא כמו שביארנו למעלה, דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושאר עליה רוח מסאבא שגוף בלי הרוח טמא הוא, ושורה עליו רוח הטומאה, דהא תיאובתא דרוחי מסאבא לגבי גופיהון דישראל איהו כי תשוקת רוחות

הטעם לאזהרת טומאה לכהנים להיותם משמשים בקודש

אזהר לכהני ואמר הזהיר הכתוב לכהנים ואמר להם, לנפש לא יטמא בעמיו פי' לגוף בלי רוח חיים לא יטמאו, בגין דאינון קדישין, ולא ישרי עליהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון לפי שהם קדושים, לכן לא ישרה עליהם רוח הטומאה ולא יטמאו בו. ור"ל לפי שלא נברא גוף לרוח הטומאה לכן הוא מחפש גוף להתלבש בו, ואם מוצא גוף ריק מן הנפש יכול להתלבש בו, וזה צער גדול לגוף ולנשמה, ובפרט בלילה שאז זמן שליטת רוח הטומאה, וזה הטעם של איסור טומאת כהנים, כי מאחר שרוח הטומאה שורה על המת ונאחזים בו החיצונים, לכן צריכים הכהנים להזהר ביותר שלא יטמאו את עצמם, כדי שלא יחללו את הקדושה העליונה השורה עליהם.

אמור אל הפהנים, רבי יצחק אמר מש"כ אמור אל הפהנים אמירה היא בלחישו כלומר אמור להם בלחש, אשריכם שזכיתם לקדושה יתירה, והטעם שיאמר להם בלחש, כי כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו

קדישא, ובמנא דקדשא אתיין לאתחברא, וכנהגי דאינון קדישין קדוששתא על קדוששתא, לא בעיין לאסתאבא פלל.

העוסק בתורה הוא עוסק בשמו של הקב"ה

רבי אבא פתח ואמר (דניאל טו) לך אדנ"י הצדקה ולנו בושת הפנים פהיום הזה לאיש יהודה וליושבי ירושלים, זפאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא אתרעי בהו מפל עמין, ומגו רחימותא דלהון ירב להו אורייתא דקשוט, למנדע ארחא דמלפא קדישא, וכל מאן דאשתדל באורייתא, פאלו אשתדל ביה בקדשא בריך הוא, דאורייתא פלא שמייה דקדשא בריך הוא הוי, ובגין כך מאן דאתעסק באורייתא, אתעסק ביה בשמייה, ומאן דאתרחק מאורייתא, רחיקא הוא מקדשא בריך הוא.

ענין השלימות בגוף ובנפש הכהן גדול

פקודא דא למיסב פהנא רבא בתולתא, הדא הוא דכתיב אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח, פי אם בתולה מעמיו יקח אשה, ואמאי בעינן דלא יסב אלא בתולתא בלא פגימו.

אלא אתתא איהי פוס דברכה, טעמו פגמו, וכנהנא דקריב קרבנא קדם הוי"ה, בעי דלהוי

מתוק מדבש

עוסק בשמו של הקב"ה, דאורייתא פלא שמייה דקדשא בריך הוא הוי כי התורה כולה היא שמו של הקב"ה, ובגין כך מאן דאתעסק באורייתא אתעסק ביה בשמייה ולכך מי שעוסק בתורה הוא עוסק בשמו של הקב"ה, ומאן דאתרחק מאורייתא, רחיקא הוא מקדשא בריך הוא ומי שמתרחק מן התורה, הוא רחוק מן הקב"ה. (דף פט ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תכב)

הטמאות הוא אל גופותם של ישראל, בגין דאתרק מנייהו רוחא קדישא לפי שהורק מהם רוח הקדושה, ובמנא דקדשא אתיין לאתחברא ובכלי ששרתה בו קדושה באים להתחבר ולהתלבש, וכנהגי דאינון קדישין, קדוששתא על קדוששתא והכהנים שהם קדושים, ויש עליהם קדושה יתירה יותר מקדושת שאר ישראל, לא בעיין לאסתאבא פלל אסור להם להטמא כלל.

(דף פח ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תט-תיא)

ענין השלימות בגוף ובנפש הכהן גדול

פקודא דא למיסב פהנא רבא בתולתא מצוה זו היא שהכהן גדול יקח בתולה לאשה, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח, פי אם בתולה מעמיו יקח אשה, ושאל ואמאי בעינן דלא יסב אלא בתולתא בלא פגימו ולמה צריך שלא יקח אלא בתולה בלא פגם.

והשיב אלא אתתא איהי פוס דברכה אלא אשה היא רומזת על השכינה הנקראת כוס של ברכה, שעל הכוס נאמר שאם טעמו פגמו ובא לרמוז אם כבר בא איש אחר על אשה, היא כבר פגומה ופסולה לכהן גדול, וכנהנא דקריב קרבנא קדם הוי"ה וכהן המקריב קרבן לה, בעי דלהוי איהו שלים בלא פגימו צריך שיהיה

העוסק בתורה הוא עוסק בשמו של הקב"ה

רבי אבא פתח ואמר לפרש מה שכתוב לך אדנ"י הצדקה ולנו בושת הפנים פהיום הזה לאיש יהודה וליושבי ירושלים, והקדים ואמר זפאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא אתרעי בהו מפל עמין אשריהם ישראל שהקב"ה בחר בהם מכל העמים, ומגו רחימותא דלהון ירב להו אורייתא דקשוט ומחמת האהבה שלהם נתן להם תורת אמת, למנדע ארחא דמלפא קדישא כדי לדעת את הדרך של המלך הקדוש, וכל מאן דאשתדל באורייתא וכל מי שעוסק בתורה, פאלו אשתדל ביה בקדשא בריך הוא כאילו הוא

אִיהוּ שְׁלִים בְּלֹא פְּגִימוֹ, שְׁלִים בְּאֲבְרָוֵי בְּלֹא פְּגִימוֹ, דְּמוּמִין פְּסָלִין בְּכַהֲנֵינָא, שְׁלִים בְּגוּפִיהָ, שְׁלִים בְּנוֹקְבִייהָ, לְקַיִמָא בֵּיהּ (שיר ד' ו') בְּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ.

דְּקַרְבְּנָא מְנַחָה אִיהוּ, וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁלַח מְנַחְתָּא דְלַהוֹן לְמַלְפָּא בְּגַבְר (בְּגוּפִי) שְׁלִים, דְּאֵינוֹן בְּהַפּוּכָא דְסִטְרָא אַחְרָא, דְּהָא בִּיד אִישׁ עֵתִי פְּגִים הוּוּ שְׁלַחִין לִיהּ דְּוִרוֹנָא, דְּכַתִּיב גּוֹרְלֵי אֶחָד לִיהוּ"ה וְגוֹרְלֵי אֶחָד לְעִזְאֵזֵל.

מי שחסר באמונה ובטחון אין לסמוך על דבריו

רַבִּי אֱלֶעָזָר הָהוּא יְתִיב בְּקִסְטָרָא דְבֵי חַמּוּי, וְהוּא הָהוּא אָמַר זִילְגָא דְבְּקִסְטָרָא בְּעֵינָא שְׂכִיחַ, אַדְהֵכִי אַעְבֵּר חַד בְּרַ נְשׁ פְּגִים מְעִינִיהָ חַד, אָמַר חַמּוּי, נְשָׂאֵל לְהֵאִי, אָמַר פְּגִים הוּא, וְלֹאוּ מְהִימְנָא, אָמַר נְשָׂאֵל בְּהַדְּיָה, אָתוּ שְׂאִילוּ לִיהּ, אָמְרוּ לִיהּ טוּפְקָא מֵאֵן הוּא בְּעֵלְמָא, אָמַר עֲתִירָא, אָבֵל דִּישְׁלִיף בְּהַדְּיָה, אָנָּא מְכַלְהוּ, (ס"א עֲתִירָא, אָבֵל דִּישְׁלִיף, וּוִי עַל דָּא בְּהַדְּיָה, אָנָּא מְכַלְהוּ), אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, בְּמַלּוּי אֲשַׁתְּמַע דְּלֹאוּ מְהִימְנוּתָא גְבִייהָ, וְלֹאוּ בְּרַ מְהִימְנָא הוּא.

מתוק מדבש

מי שחסר באמונה ובטחון אין לסמוך על דבריו

רַבִּי אֱלֶעָזָר הָהוּא יְתִיב בְּקִסְטָרָא דְבֵי חַמּוּי רַבִּי אלעזר היה יושב בהיכלו של חמיו, ועיניו היו זולגות דמעות, והוא הוֹה אָמַר והוא היה אומר, זִילְגָא דְבְּקִסְטָרָא, בְּעֵינָא שְׂכִיחַ מה שעניי זולגות דמעות בזה ההיכל, הוא מצד חולי הנמצא בעיני, אַדְהֵכִי אַעְבֵּר חַד בְּרַ נְשׁ פְּגִים מְעִינִיהָ חַד בתוך כך עבר אדם אחד שהיה עיור מעינו אחת, אָמַר חַמּוּי, נְשָׂאֵל לְהֵאִי אמר לו חמיו, נשאל לזה האדם מה היא רפואת עיניך, אָמַר רַבִּי אלעזר פְּגִים הוּא, וְלֹאוּ מְהִימְנָא איש זה הוא בעל מום, ואינו איש נאמן, אָמַר, נְשָׂאֵל בְּהַדְּיָה אמר לו חמיו ננסה אותו, והיינו שנשאל ממנו דבר אחר ובזה נדע אם הוא נאמן או לא, אָתוּ שְׂאִילוּ לִיהּ באו ושאלו אותו, אָמְרוּ לִיהּ, טוּפְקָא מֵאֵן הוּא בְּעֵלְמָא אמרו לו, מי הוא התקיף שבעולם, אָמַר הַשִּׁיב אוֹתוֹ בעל מום, עֲתִירָא העשיר הוא התקיף, כי הכסף יענה את הכל (קהלת י ט), אָבֵל בתנאי דִּישְׁלִיף בְּהַדְּיָה שישאר העשירות עמו, אָנָּא מְכַלְהוּ ואני אוהב אותו יותר מכל שאר בני אדם. ועל דבריו אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לחמיו, בְּמַלּוּי אֲשַׁתְּמַע דְּלֹאוּ מְהִימְנוּתָא גְבִייהָ מדבריו נשמע שאין אמונה ובטחון עמו, כי הוא משבח את העשיר ולא את הצדיק, וְלֹאוּ בְּרַ מְהִימְנָא הוּא ואינו איש נאמן לסמוך על דבריו.

שלם בלי פגם, שְׁלִים בְּאֲבְרָוֵי בְּלֹא פְּגִימוֹ שלם באבריו בלי מום, דְּמוּמִין פְּסָלִין בְּכַהֲנֵינָא כי מומים פוסלים בכהן, שְׁלִים בְּגוּפִיהָ ויהיה שלם בגופו, שְׁלִים בְּנוֹקְבִייהָ ושלם באשתו. הנה כל זה מדבר כאן בכהן גדול שהוא המקריב כל הקרבנות ביום הכפורים, לפי שהוא השושבינא דמטרוניתא, שעל ידי קרבנותיו הוא מייחד את השכינה עם הקב"ה, לכן צריך להיות שלם כעין השכינה, לְקַיִמָא בֵּיהּ לקיים בו מה שנאמר על השכינה בְּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ, ואם היה פגם בהכהן גדול, היו החיצונים נאחזים בהקרבנות, כי שליטתם במקום הפגום, והיה קלקול בכל הקרבנות ובכל התיקון של יום הכפורים.

דְּקַרְבְּנָא מְנַחָה אִיהוּ כִי הַקְּרִבֵּן הוּא דוֹרוֹן לְהַקְּבִ"ה, וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁלַח מְנַחְתָּא דְלַהוֹן לְמַלְפָּא בְּגַבְר שְׁלִים וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְשַׁלּוֹחַ אֶת הַדוֹרוֹן שִׁלְהֵם אֶל הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי אָדָם שֶׁלֶם, דְּאֵינוֹן בְּהַפּוּכָא דְסִטְרָא אַחְרָא כִי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּקִדּוּשָׁה הֵם בְּהִיפֵךְ מִן הַסִּטְרָא אַחְרָא, דְּהָא בִּיד אִישׁ עֵתִי פְּגִים כִי בִיד אִישׁ עֵתִי שֶׁהִיָּה פָּגוּם בְּגוּפוֹ, הוּוּ שְׁלַחִין לִיהּ דְּוִרוֹנָא הִיוּ שׁוֹלְחִים לְסִטְרָא אַחְרָא אֶת הַדוֹרוֹן דִּהֵינּוּ אֶת הַשְּׁעִיר, דְּכַתִּיב גּוֹרְלֵי אֶחָד לִיהוּ"ה וְגוֹרְלֵי אֶחָד לְעִזְאֵזֵל וְכַתּוּב אַחַר כֵּךְ וְשִׁלַּח בִּיד אִישׁ עֵתִי הַמְּדַבְּרָה.

(דף פט ע"ב-צ ע"א, וכביאורינו כרך יא עמ' תכה-תכה)

תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר כּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב, דְּהָא קְדוּשָׁה דְּלַעֲיֵלָא לֹא שְׂרִיא בְּאַתֵּר פְּגָמִים.

ענין ספירת העומר כדי להטהר מאחיזת הקליפות

תָּא חֲזִי, כּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוּשְׁבְּנָא דָּא, אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁבֵתוֹת תְּמִימוֹת, לְמַזְכְּרֵי לְדְכִיּוּתָא, דָּא לֹא אֶקְרִי טְהוֹר, וְלֹא בְּכֻלָּלָא דְטְהוֹר הוּא, וְלֹא הוּא פְּדָאי לְמַהְוֵי לִיה חוּלְקָא בְּאוּרֵייתָא. וּמֵאֵן דְּמַטֵּי טְהוֹר לְהֵאֵי יוּמָא, וְחוּשְׁבְּנָא לֹא אֶתְאַבֵּיד מְנִיָּה, כּד מַטֵּי לְהֵאֵי לִילֵיא, לְבַעֲי לִיה לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, וְלֹאֶתְחַבְּרָא בְּהָ, וְלִנְטְרָא דְכִיּוּ עֲלָאָה דְּמַטֵּי עֲלִיָּה בְּהֵוּא לִילֵיא, וְאַתְדְּכִי.

ל"ג בעומר

מחיצה של אש הפסיקה בין רשב"י והחברייא לשאר אנשי הבית

רְבִי חֵיָּיא רַבָּא הָוָה אֲזִיל לְגַבֵּי מְאָרִיָּהוֹן דְּמִתְנִיתָא לְמִילָף מְנִיָּהוּ, אֲזִל לְגַבֵּי דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְחָמָא פְּרָגוּד חַד דְּהָוָה פְּסִיק בְּבֵיתָא, תְּוָה רַבֵּי חֵיָּיא, אָמַר אֲשַׁמַּע מְלָה מְפּוּמִּיָּה מִהֶכָּא, שְׁמַע דְּהָוָה אָמַר (שם ח יד) בְּרַח דוּדֵי וּדְמָה לָךְ לְצַבִּי אוּ לְעוֹפֵר הָאֵילִים, כּל פְּסוּפָא דְכְּסִיפּוּ יִשְׂרָאֵל (מְקַמֵּיה) מִקְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא, [וכו'].

מתוק מדבש

מלספור ספירת העומר, או כּד מַטֵּי לְהֵאֵי לִילֵיא כְּשִׁמְגִיעַ לְזַה הַלִּילָה, לְבַעֲי לִיה לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא וְלֹאֶתְחַבְּרָא בְּהָ הוּא צְרִיךְ לְעֶסוֹק בְּתוֹרָה וְלֹאֶתְחַבְּרָא בְּהָ, וְלִנְטְרָא דְכִיּוּ עֲלָאָה דְּמַטֵּי עֲלִיָּה בְּהֵוּא לִילֵיא, וְאַתְדְּכִי וּלְשִׁמּוֹר אֶת הַטְּהָרָה הָעֲלִיּוֹנָה שִׁמְגִיעַ עֲלֵיו בּוֹה הַלִּילָה, וְנִטְהַר עַל יָדָהּ. (דף צו ע"ב, ובבבאורינו כרך יא עמ' תקכד-תקכה)

תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר כּא וּרְאָה רֵאִיָּה לְדַבְּרֵי, כִּי הַקְּבִ"ה אָמַר כּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב, וְטַעַם הַדְּבַר הוּא דְּהָא קְדוּשָׁה דְּלַעֲיֵלָא לֹא שְׂרִיא בְּאַתֵּר פְּגָמִים כִּי קְדוּשָׁה שֶׁל מַעְלָה אֵינָה שׁוֹרָה בְּמִקּוּם פְּגוּם. (דף צ ע"ב, ובבבאורינו כרך יא עמ' תלג-תלד)

ענין ספירת העומר כדי להטהר מאחיזת הקליפות

מחיצה של אש הפסיקה בין רשב"י והחברייא לשאר אנשי הבית

רְבִי חֵיָּיא רַבָּא הָוָה אֲזִיל לְגַבֵּי מְאָרִיָּהוֹן דְּמִתְנִיתָא לְמִילָף מְנִיָּהוּ רַבֵּי חֵיָּיא הַגְּדוֹל הִיָּה הוֹלֵךְ לְבַעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה לְלִמּוּד מֵהֶם תּוֹרָה, אֲזִל לְגַבֵּי דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחָמָא פְּרָגוּד חַד דְּהָוָה פְּסִיק בְּבֵיתָא הַלֵּךְ אֲצֵל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי לְלִמּוּד מִמֶּנּוּ תּוֹרָה, וּרְאָה מַחֲצִיזָה שֶׁל אֵשׁ שֶׁהִיתָה מְפַסֶּקֶת בְּבֵית בֵּין רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְתַלְמִידֵיו וּבֵין שָׂר אֲנָשֵׁי הַבַּיִת, תְּוָה רַבֵּי חֵיָּיא, אָמַר אֲשַׁמַּע מְלָה מְפּוּמִּיָּה מִהֶכָּא תְּמָה עַל זֶה רַבֵּי חֵיָּיא וְאָמַר אֲשַׁמַּע דְּבַר מִפּוּ כַּאֵן מַחוּץ לְמַחֲצִיזָה, שְׁמַע דְּהָוָה אָמַר שְׁמַע שְׁאֵמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן עַל הַפְּסוּק בְּרַח דוּדֵי וּדְמָה לָךְ לְצַבִּי אוּ לְעוֹפֵר הָאֵילִים שִׁפְיִירוּשׁוֹ כִּי כּל פְּסוּפָא דְכְּסִיפּוּ יִשְׂרָאֵל כֹּל תְּשׁוּקָתָם וְחַמְדָּתָם שִׁחֲשָׁקוּ וְחַמְדּוּ יִשְׂרָאֵל, מְקַמֵּיה

תָּא חֲזִי, כּל בַּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוּשְׁבְּנָא דָּא כּא וּרְאָה, כֹּל אֲדָם שֶׁלֹּא מֵנָה זֶה הַחֲשׁבוֹן, אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁבֵתוֹת תְּמִימוֹת אוֹתָם הַשְּׁבַע שְׁבֵתוֹת שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֵר, שְׁצִרִיכִים לְהִיּוֹת תְּמִימוֹת שֶׁלֹּא יַחֲסֵר אֶפִּילוּ יוֹם אֶחָד מִלְּסוּפּוֹר, לְמַזְכְּרֵי לְדְכִיּוּתָא כְּדִי לְזַכּוֹת לְטַהֵרָה מֵאֲחִיזַת הַקְּלִיפּוֹת, דָּא לֹא אֶקְרִי טְהוֹר זֶה הָאִישׁ אֵינּוּ נִקְרָא טְהוֹר, וְלֹא בְּכֻלָּלָא דְטְהוֹר הוּא וְהוּא אֵינּוּ בְּכֻלָּל יִשְׂרָאֵל הַטְּהוֹרִים, אֶפִּילוּ שְׁקִיִּים מִצּוֹת הַפֶּסַח וּמִנָּה מִקְצַת הַיָּמִים, הַכֹּל נֹאבֵד מִמֶּנּוּ מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִהְגָּה הַטְּהָרָה כְּרָאוּי לָהּ, וְלֹא הוּא פְּדָאי לְמַהְוֵי לִיה חוּלְקָא בְּאוּרֵייתָא וְאֵינּוּ כְּרָאִי שִׁיָּיָה לוֹ חֵלֶק בְּתוֹרָה, כִּי חֲסַרָה לוֹ הַטְּהָרָה הָרָאוּיָה לְתוֹרָה, וְאֵינּוּ עֵינִן זֶה נִקְנָה לְחֻצְאֵין. וּמֵאֵן דְּמַטֵּי טְהוֹר לְהֵאֵי יוּמָא וּמִי שְׁמַגִּיעַ טְהוֹר לְזַה הַיּוֹם שֶׁל חַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְחוּשְׁבְּנָא לֹא אֶתְאַבֵּיד מְנִיָּה וְהַחֲשׁבוֹן לֹא נֹאבֵד מִמֶּנּוּ, כִּי לֹא הַפְּסִיק וְלֹא הַחֲסִיר שׁוּם יוֹם

שָׁמַע רַבִּי חֵיִיא וְאָמַר, אִי, עֲלָאִין (פִּסְקִין) עֲסָקִין בְּבֵיתָא, וְאָנָּא יְתִיב אַבְרָאי, בְּכַה, שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי שְׂכִינְתָּא לְבָרָא, מֵאן יְפוּק, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אִי אָנָּא קְלִינָא (פְּחוּלָא) לָא קְלִינָא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא בְּרָא מִנְנָא, לִיעוּל שְׂכִינְתָּא וְתִיהוּי אֲשַׁתָּא שְׁלִימְתָּא.

שָׁמַע קָלָא דְאָמַר עַד לָא סַמְכִין אֶסְתַּמְכוּ, וְתִרְעִין לָא אֶתְתַּקְנוּ, וּמְזוּטְרִי (נ"א וּמְטוּטְרִי) דְּבוּסְמִיָּא דְעֵדָן דְכַעֲן הוּא, לָא נִפְק רַבִּי אֶלְעָזָר.

יְתִיב רַבִּי חֵיִיא בְּכַה וְאֶתְגַּנַּח, פְּתַח וְאָמַר (שיר ב י) סוֹב דְּמַה לָּךְ דוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעַפְר הָאֵילִים, אֶתְפַּתַּח תְּרַעָא דְפְרָגוּדָא, וְלָא עֵייל רַבִּי חֵיִיא, זְקִיף רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינּוּי וְאָמַר שְׁמַע מִינָּה אֶתִּיהִיב רְשׁוּתָא לְמֵאן דְּאִיהוּ אַבְרָאי, וְאָנָּן לְגוּ, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָזַל אֲשָׁא מְדוּכְתִּיהָ עַד דְּוִכְתָּא דְרַבִּי חֵיִיא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן קוּזְטִיפָא דְנְהוּרָא דְקְלִיטְרָא (ס"א דְקְלִדִּיטָא) לְבָר, וְאָנָּא הֵכָא לְגוּ.

מתוק מדבש

ליכנס לפרדס החכמה, ויש חשש שלא יטעה אם ישמע מה שאינו בקי בו, ואחר ששמע רבי אלעזר את הקול לָא נִפְק רַבִּי אֶלְעָזָר לא יצא רבי אלעזר להכניס את רבי חייא.

לכן יתיב רבי חייא בְּכַה וְאֶתְגַּנַּח ישב רבי חייא ובכה ונאנח, פְּתַח וְאָמַר רַבִּי חֵיִיא התפלל על עצמו להקב"ה ואמר סוֹב פנה אלי דְּמַה לָּךְ דוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעַפְר הָאֵילִים ר"ל שתחזיר ראשך אלי כדמיון צבי וכעופר האילים כשבורחים כנ"ל, ובזכות הבכיה והאנחה והצער שנצטער רבי חייא נתקבלה תפלתו ודמעו חזקה כי אֶתְפַּתַּח תְּרַעָא דְפְרָגוּדָא שנפתח השער של פרגוד האש, אבל וְלָא עֵייל רַבִּי חֵיִיא לא נכנס רבי חייא מעצמו, זְקִיף רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינּוּי נשא רבי שמעון עיניו וראה שנפתח השער, וְאָמַר שְׁמַע מִינָּה אֶתִּיהִיב רְשׁוּתָא לְמֵאן דְּאִיהוּ אַבְרָאי ואמר משמע שניתן רשות למי שהוא בחוץ שיכנס, וְאָנָּן לְגוּ ואנו בפנים ולא נכניסנו, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן לכבוד השכינה ששרתה על רבי חייא, אָזַל אֲשָׁא מְדוּכְתִּיהָ עַד דְּוִכְתָּא דְרַבִּי חֵיִיא הלכה האש ממקומה עד מקומו של רבי חייא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, קוּזְטִיפָא דְנְהוּרָא דְקְלִיטְרָא לְבָר ניצוץ של אור נתפשט לחוץ עד רבי חייא להראות שניתן לו רשות ליכנס, וְאָנָּא הֵכָא לְגוּ ואנו כאן בפנים ולא נכניס אותו. (שמות דף יד ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' קלה-קלח)

קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, הוּא דְהֵינּוּ שִׁיזְכוּ לְהִיּוֹת לְפָנֵי הַקְּב"ה, וְהַקְּב"ה לֹא יִתְרַחַק מֵהֶם כְּדַמְפְּרֵשׁ וְאִזִּיל, [וכו'].

שָׁמַע רַבִּי חֵיִיא אֶת דְּרוּשׁ הַזֶּה וְאָמַר, אִי, עֲלָאִין עֲסָקִין בְּבֵיתָא אוּ לִי שְׂקִדוּשֵׁי עֲלִיוּנִים עוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּפָנִים בְּבֵיתָא, וְאָנָּא יְתִיב אַבְרָאי וְאִנִּי יוֹשֵׁב מִבְּחוּץ, בְּכַה רַבִּי חֵיִיא, שְׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי שְׂכִינְתָּא לְבָרָא וְדַאי שְׁהַשְׂכִּינָה הִיא בְּחוּץ, ר"ל שראה על רבי חייא השראת השכינה לכן חשב שהוא ראוי שיכנס לפנים, אמר רבי שמעון מֵאן יְפוּק מי יצא דרך הפרגוד של האש להכניסו בפנים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה אִנִּי אֲצֵא, כִּי אִי אָנָּא קְלִינָא אִם אֵהִיא נְכוּהָ מֵאֵשׁ הַפְּרָגוּד, לָא קְלִינָא וְדַאי לֹא אֲרָגִישׁ בְּצַעַר הַכוּוּיָה, דְּהָא שְׂכִינְתָּא בְּרָא מִנְנָא כִּי הַשְׂכִּינָה הִיא בְּחוּץ מִמֶּנּוּ עִם רַבִּי חֵיִיא, וְאִנִּי יוֹצֵא לְחוּץ לְכַבּוֹד הַשְׂכִּינָה, לְכֵן לִיעוּל שְׂכִינְתָּא וְתִיהוּי אֲשַׁתָּא שְׁלִימְתָּא תִּיכְנֹס הַשְׂכִּינָה עִם רַבִּי חֵיִיא וְתִהִי הָאֵשׁ שְׁלִימָה וְתִקִּיף אֶת כּוֹלָנוּ.

שָׁמַע רַבִּי אֶלְעָזָר קָלָא מִן הַשָּׁמַיִם דְּאָמַר עַד לָא סַמְכִין אֶסְתַּמְכוּ שאמר שעדיין העמודים לא נסמכו, ר"ל שרבי חייא לא נסמך עדיין להיות ראוי ליכנס, לְכֵן וְתִרְעִין לָא אֶתְתַּקְנוּ השערים בפרגוד של אש לא נתקנו להפתח לרבי חייא, וּמְזוּטְרִי דְבוּסְמִיָּא דְעֵדָן דְכַעֲן הוּא כִּי הוּא עַדִּין מִקְטָנִי עֲשִׂבִי הַבְּשָׁמִים שֶׁל הַעֵדוֹן, ר"ל רבי חייא הוא עדיין מצעירי התלמידים היודעים רזי תורה, ואינו ראוי עדיין

פרשת אמור תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

הזמנת הקדוש"ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ביס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל
[cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

